

- Timóteus itt olyan tanítványnak látszik, mint akit sokat kell bátorítani, erősíteni.
- Ez benne lehetett a személyiségében, természetében.
- Az tud csak megerősíteni, amit Isten adott. Erre emlékezteti őt Pál.
 - A saját családjában megtapasztalt „képmutatás nélküli hit”, amit Timóteus már a megtérése előtt is láthatott. Mit láthatnak rajtam? Azt kell(ene) látniuk, hogy valóban bízom Istenben, pl. nem aggódom olyan dolgok miatt, amikért a világ aggódni szokott („mi lesz velem, ha ez és ez történik”). Azt kell(ene) látniuk, hogy nem vagyok fontos magamnak, de ezt nem én erőltetem, hanem „természetes”. Azt, hogy szeretem Istent és az embereket.
 - „Benned is megvan.” Az Úr Timóteust is megszólította, erre neki is emlékeznie kell. Hívó édesanyja nagy segítség volt számára, de nem „örökölte a hitet”, hanem személyesen kapta meg – így az is megkaphatja, akinek nincsenek hívő szülei.
 - A kegyelmi ajándék, amit Pálon keresztül kapott. Pál segítette hitre, és őrajta keresztül kapott szolgálatot is. A képesség, az erő átadása történt Pál kézrátételével? (Nem a kézrátétel a rossz, az a döntő, hogy aki adja, abban milyen lélek van: Istené, vagy valami hamis.)
 - Amit közvetlenül Istentől kapott: „az erő, szeretet és józanság Lelke”. Ez Istentől van, ennek kell győznie a „félelem lelke” felett. Ezt „nekünk” adta Isten (minden hívőnek). – A (saját) félelmet Pál is ismeri (1Kor 2,3), itt tapasztalatot mond: Isten Lelkével legyőzhető.
 - „Közös útjuk” része nemcsak a félelem legyőzése, hanem a szenvedés is: „együtt szenvedj az evangéliumért”.
- „Isten hatalma szerint”: maga az evangélium „Istennek ereje minden hívő üdvösségére”. Aki „Isten hatalma szerint” szenved az evangéliumért, az bízik abban, hogy Isten akkor is éppen munkálkodik (az evangélium által, amit ő hirdetett), amikor ő szenved. Isten ad erőt az eltéréséhez is, és a vállalásához akkor is, amikor (emberileg) elkerülhető lenne.
- Isten a hatalmával „tartott meg és hívott el, saját végzése és kegyelme szerint”. – „Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre” (1Pt 1,5). Ami velem történik, az „Isten hatalma szerint” történik.
- Isten arra hívott el, hogy legyünk Krisztusban, mert „ott” van a kegyelem. Arra hívott el, hogy Őt hirdessük: azt, hogy Ő a feltámadásával számunkra is „világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot”. Figyeljünk arra, hogy kik közé, milyen szolgálatra küld el (mint ahogy Pált a pogányok tanítójává tette; erre magától nem lett volna hajlandó).
- „Tudom, kinek hittem”: mindenre, amit végez, Krisztustól kapott megbízatást. Komolyan veszem-e az Ő megbízását, vagy olyan „szolgálatokat” végzek, amik nekem tetszenek? Ha abban, amit végzek, nincsenek szenvedések, támadások... az valószínűleg nem tőle kapott megbízatás.
- „Tudom, kinek hittem”: tudom, hogy kicsoda Jézus Krisztus: aki szenvedett értem az Atya akarata/hatalma szerint, aki Isten Fia, aki nekem Uram, aki a missziói parancsot is adta...
- Bármit elveszíthetek itt a földön, az életemet is, de van „nála letett kincsem”. „Az én Őrá bízottamat”, az enyém, de Őrá bíztam. Ezt őrzi meg Krisztus. (J. E.: „Nem bolond...”)